

IV. Номени, що позначають нормативні акти юридичної і правоохоронної діяльності, а також характеризують її стан. Автори заголовків інтернет-видань, вдаючись до неологізмів, відображають факт появи нових нормативних актів, що регулюють юридичну і правоохоронну діяльність, а також наводять характеристику, якої заслуговує ця сфера у суспільній свідомості: закон *Архімеда від Партії регіонів* – “*подвійні стандарти сучасного правосуддя*” (УП, 21.08.08), **беззуба Феміда** – “*поблажливість українського судочинства щодо справ, до яких причетні політики, посадовці різних рангів або їхні родичі*” (ЛП, 31.01.09), **чистка “чистилища”** – “*очищення лав міліції*” (ЛП, 17.09.09), *Ментоград* – “*корупція у харківській міліції*” (УП, 20.12.01).

Рак О.Ю., доцент кафедри психології та соціології Львівського державного університету внутрішніх справ, кандидат наук із соціальних комунікацій

МЕХАНІЗМ РОЗВИТКУ УКРАЇНСЬКОЇ МОВНОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПРАВОСВІДОМОСТІ ІНТРОФОРМАЦІЙНИМИ МЕТОДАМИ

Мова – це відтворення, самоідентифікація та розвиток правосвідомості особистості у державі. Мова є основним фундаментом нації, могутністю держави, політичною силою народу. Мова державна як мова національна повинна мати літературне збагачення та когнітивно-психологічний механізм розвитку терм-історичного бачення.

За свою природою українська національна мова створює літературно-мистецький колорит барв словесності у державній самоідентифікації кожного громадянина, яка об’єднує у спільну національну спільноту. Тому хибна є думка про те, що двомовність дасть волю і зумовить легкий спосіб життя, навпаки – створить дисконфорт одному із сторін, оскільки одна з мов буде принижена і йтиме на національно-літературне знищення, а це, в свою чергу, викличе громадянську невдоволеність і повстання, як на сьогодні ми бачимо присутність війни.

Мова дає розвиток історії, літературі, культурі, мистецтві, побуті, практично усьому, що стосується національної ідентифікації. Завдяки мові ми можемо одностайно співпереживати, мислити та творити. Повага до кожної мови повинна бути присутньою у кожній державі, але любити свою землю та українське слово – це має народжуватись з нами. Як писав Іван Огієнко “мова – це наша національна ознака, в мові – наша культура, сутність нашої свідомості”, “мова – це форма нашого життя, життя культурного й національного, це форма національного організування”. Змінити психологію думки людини – це складний і довготривалий процес, проте він має хід розвитку інтроформаційного (несилового) впливу, що включає в себе: виховання, опрацювання, навчання та психологічне маніпулювання.

Практично кожен український письменник-поет і вся свідома інтелігенція як Т. Шевченко, Іван Огієнко, Ліна Костенко, Максим Рильський, Олесь Гончар, М. Гоголь, І. Нечуй-Левицький, П. Куліш, В. Голобородько та ін. проводили велику літературну боротьбу за мову, за яку страждали та якою важкою ціною життя їм вдалося виборювати.

Україна повинна мати своє “Я” – це мова, культура, земля і народ, щоб забезпечити свою національну ідентифікацію. Від мови залежить форма етикету, толерантності, вихованості, літературної привабливості як створення та налагодження контакту. Суспільство України необхідно виховувати в національному руслі не способами насильницько-наказовими, а методами інтроформаційної взаємодії, що допоможе на психологічному рівні: змінити правосвідомість кожного українця в питаннях державної мовної національної самоідентифікації; усвідомлювати необхідність захоплюватись своєю мовою, її любити і комунікативно вдосконалювати; розвивати морально-духовну інтелігенцію; обмежувати вульгарщину, сприяти розвитку інтелігенції.

Щоб мова була основою держави необхідно застосовувати державні правові програми для суспільства, що включали б в себе інтроформаційний метод впливу на соціум. Мовна політика в Україні зараз повинна запрацювати як основоположна і найважливіша, яка зрушить правосвідомість громадськості. Українець повинен почувати себе не чужинцем на своїй землі, а

навпаки – гордо і вільно спілкуватися, розуміти і знати, що він є громадянином України. Відомий німецький філософ Карл Маркс сказав, що “Чужою мовою розмовляє у державі або гість, або найманець, або окупант, який нав’язує їй свою мову”.

Доцільно у правову державну програму включити корегувальні механізми впливу на суспільство: соціальну профілактику щодо попередження аморальної поведінки та нецензурної комунікації; соціальну реабілітацію та психологічні терапевтичні методи допомоги людям зі Сходу; психокорекційні терапевтичні методи адаптації до сучасних умов, внести корегувальні психолого-педагогічні програми підтримки щодо розвитку та відродження національної культури та мислення.

Сьогодні аудиторія повинна почути на всіх каналах засобів масової інформації сутність та значимість української мови, розвиток психолого-інформаційної українізації, що сприятиме досягти позитивного ефективного результату, використовуючи виховний комунікативно-інтроформаційний метод впливу. Якщо впровадити усі механізми програмного корегування суспільства впливами українізації, націоналізації та патріотизму, тільки тоді, ми зможемо досягнути поширення високого регіонального мовного розвитку у правосвідомості кожного українця.

Новіков М.М., доцент кафедри
галузевого права юридичного факультету
Херсонського державного університету,
кандидат юридичних наук, доцент

ДО ПИТАННЯ ПРО ЮРИДИЧНІ ТА СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ ЗАСОБИ СТИМУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ ТА РОЗПОВСЮДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОЇ МОВИ

Безсумнівно, розвиток та розповсюдження української державної мови на теренах України є актуальною темою, правове регулювання якої здійснюється ст. 10 Конституції України, законами України “Про державні засади мовної політики”, “Про ратифікацію Європейської хартії регіональних мов або мов меншин”, “Про ратифікацію Рамкової конвенції Ради Європи про захист національних меншин”. Відомо, що державна українська мова є рушійною силою єднання